

Slovenska pratika za navadno leto 1882. V Ljubljani, v 16^{ki}, natisnila in založila pl. Kleinmayr in Bamberg. Cena? Brez vsega poučnega berila.

O tej priliki prosimo vse pisatelje slovenske in založnike naše, kateri „Ljubljanskega Zvona“ uredništvu pošiljajo knjige v ta namen, da jih oglašamo v našem listu, da naj nam tudi vselej povedo, koliko stane knjiga. Večkrat smo uže čuli tožbe s kmetov, da bi si marsikdo rad oznanjeno knjigo iz mesta naročil, a ne vé, koliko mu je poslati zánjo novcev. S poštnim povzajem knjige naročati, to se marsikomu predrago zdi.

Literarni in zabavni klub. Mnogi v Ljubljani živeči pisatelji slovenski in tudi mnogi drugi prijatelji splošnega napredka slovenskega začeli so se vsako soboto zvečer shajati v Tavčarjevem hotelu, kjer se poleg veselega petja in dobe vinske kaplje pogovarjajo in prijateljski menijo o raznih literarnih stvareh slovenskih. Od teh „jourfixov“, katerih se vselej udeležnje kakih 45—50 gospodov, izobčeni so izrecno politični razgovori, a vsak večer mora na vrsto priti znanstveno ali zabavno berilo ali predavanje kakeršne koli si bodi vsebine. Na prvem shodu 15. oktobra čital je prof. Levec svoj spis „Dve uri pri slovenskem pesniku“; dné 22. oktobra bral je dr. Dolence humoristično razpravo „o medvedu in literaturi“; dné 29. oktobra pripovedoval je dr. Zarnik zanimljive črtice o svojem potovanji od Pontebe do Vezuva; dné 5. novembra govoril je dr. Vošnjak jako interesantno „o duhovih in prikaznih“ in dr. Zarnik o ruskem slikarji Vereščaginu; dné 12. novembra predaval je cand. prof. E. Lah „o meteorologiji kranскеj“, a dné 19. novembra prof. Vrhovec „o socijalnih razmerah v Severnej Ameriki“; dné 26. novembra bral je g. Brencé svojo novelo „Iz življenja“, a g. dr. Zarnik je poročal o mejnarodnem biografskem slovarji de Gubernatisovem. — Levčev, dr. Vošnjakov in Vrhovčev spis objavil bode „Ljubljanski Zvon“ po novem letu, Dolencevega je prinesel uže „Slovenski Narod“, a na poti iz hotela do uredništva ostrigli in oskubli so ga tako, da „v Slovenskem Narodu“ skoro nič več nismo poznali niti medveda, niti njegovega literata. — Tudi v Kranji se je osnoval jednak literarno-zabavni „jour fixe“. Njegovi člani so, kakor je v Ljubljano poročil poseben telegram, ti gospodje: Frönke, Pirčkar, Linšker, Liška, Berne, Pešmajd, Ičnen, Cingermajer, Državnik, Bralci, katerim so znane Kranjske razmere, uganili bodo morebiti to telegrafsko uganko, osobito ako jim pripovedujemo, da se mej temi imeni nahaja tudi imé znanega literata slovenskega.

Novo izdanje Preširnovih pesnij. O tej stvari smo prejeli iz Ljubljane ta dopis: Znano je v slovenskih literarnih krogih, da hoče Preširnova hči, gospodična Ernestina Jelovškova s pomočjo g. Levstika na svitlo dati vse pesni svojega pokojnega očeta, da bi si s tem vsaj nekoliko olajšala trdi zaslužek svojega vsakdanjega kruha. Tiskarnica Kovačeva in Kleinova obljubila je uže Preširna natisniti elegantno in ukusno, kakor dan denes zahteva napredna tiskarska umetnost. Gospodična Jelovškova je samo še čakala, da bi bukvoez Ničman poprodal tisto Jurčičevo in Stritarjevo izdanje Preširnovih pesnij v „Klasji“ iz l. 1866., katero je g. Ničman na javnej dražbi v propalej Wagnerjevej knjigarni l. 1868. kupil. A tega nikoli ni bilo pričakati! Jurčičevo in Stritarjevo „Klasje z domačega polja“ množilo se je g. Ničmanu tako obilno, da ga je mlatil celih dolgih 14 let in da je namlatil iz njega obilo lepe, debele in rumene pšenice.

*Pisatelj
Kovčičev
ničnen stud.
svoj uložij
26. 882*